

Pytanie prejudycjalne

„Czy wykładni art. 43 i 49 traktatu WE w związku z jego art. 86 wówczas, gdy artykuły te są stosowane w ramach liberalizacji usług pocztowych ustanowionej dyrektywami 1997/67/WE⁽¹⁾ i 2002/39/WE⁽²⁾ oraz w ramach naczelnych zasad rządzących zamówieniami publicznymi ustanowionych dyrektywami ad hoc, należy dokonywać w ten sposób, że sprzeciwiają się one porozumieniu, którego przedmiotem objęte są zarówno usługi pocztowe zastrzeżone jak i niezastrzeżone, a tym samym zliberalizowane, zawartemu pomiędzy spółką państwową, której kapitał w całości należy do władz publicznych i która ponadto jest operatorem wyznaczonym do świadczenia powszechnych usług pocztowych a organem administracji państwowej?”

⁽¹⁾ Dyrektywa 97/67/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 grudnia 1997 r. w sprawie wspólnych zasad rozwoju rynku wewnętrznego usług pocztowych Wspólnoty oraz poprawy jakości usług (Dz.U. 1998 r. L 15, str. 14).

⁽²⁾ Dyrektywa 2002/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 czerwca 2002 r. zmieniająca dyrektywę 97/67/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w zakresie dalszego otwarcia na konkurencję wspólnotowych usług pocztowych (Dz.U. L 176, str. 21).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof (Austria) w dniu 15 maja 2006 r. — Stadtgemeinde Frohnleiten i Gemeindebetriebe Frohnleiten GmbH przeciwko Bundesminister für Land- und Forstwirtschaft, Umwelt und Wasserwirtschaft

(Sprawa C-221/06)

(2006/C 178/35)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Verwaltungsgerichtshof (Austria)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Stadtgemeinde Frohnleiten i Gemeindebetriebe Frohnleiten GmbH

Strona pozwana: Bundesminister für Land- und Forstwirtschaft, Umwelt und Wasserwirtschaft.

Pytania prejudycjalne

Czy przepisy art. 10, 12, 23, 25, 49 lub 90 WE sprzeciwiają się przepisowi krajowemu, który za składowanie odpadów na

składowisku nakłada podatek (opłata za skażone odpady), który jednocześnie przewiduje zwolnienie z tego podatku za składowanie odpadów, które powstają w trakcie zabezpieczania albo rekultywacji skażonych powierzchni (powierzchni, na których prawdopodobnie wystąpiły skażenia lub wcześniej skażonych miejsc), gdy powierzchnie (powierzchnie, na których prawdopodobnie wystąpiły skażenia lub wcześniej skażone miejsca) są wpisane do urzędowego rejestru [Verdachtsflächenkataster (rejestru powierzchni, na których prawdopodobnie wystąpiły skażenia) lub do Altlastenatlas (spisu wcześniej skażonych miejsc) przewidzianych przez ustawę, przy czym do tych rejestrów mogą być wpisane jedynie powierzchnie znajdujące na terytorium kraju, w związku z czym zwolnienie podatku jest jedynie możliwe w przypadku składowania odpadów pochodzących z powierzchni, na których prawdopodobnie wystąpiły skażenia lub z wcześniej skażonych miejsc położonych na terytorium kraju?

Odwołanie wniesione w dniu 16 maja 2006 r. przez Athinaiki Oikogeniaki Artopoiia AVEE od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (trzecia izba) z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie T-35/04, Athinaiki Oikogeniaki Artopoiia AVEE przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) i Ferrero OHG mbh

(Sprawa C-225/06 P)

(2006/C 178/36)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Athinaiki Oikogeniaki Artopoiia AVEE (Przedstawiciel: adwokat A. Tsavdaridis)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) i Ferrero OHG mbh

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Pierwszej Instancji,
- odrzucenie w całości sprzeciwu wobec rejestracji zgłoszonego znaku towarowego,
- obciążenie Urzędu i interwenienta kosztami postępowania, nie wyłączając kosztów postępowania w sprawie sprzeciwu oraz kosztów postępowania przed Izbą Odwoławczą i Sądem Pierwszej Instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie twierdzi, że Sąd Pierwszej Instancji nieprawidłowo zinterpretował art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94⁽¹⁾ z uwagi na to, że:

Sąd Pierwszej Instancji pominął fakt, że ocena prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd zależy od licznych czynników wymienionych w motywie siódmym rozporządzenia Rady nr 40/94⁽²⁾, a w szczególności od rozpoznawalności znaku towarowego na rynku, a nie tylko od stopnia podobieństwa między znakiem towarowym a danym oznaczeniem oraz między danymi towarami i usługami.

Wcześniejszy znak towarowy „Ferrero” nie jest używany do oznaczania pochodzenia towarów sprzedawanych na rynku niemieckim. W konsekwencji, niezależnie od stopnia podobieństwa tych dwóch oznaczeń, nie istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia przeciętnego niemieckiego konsumenta w błąd, jako że nie kojarzy on znaku towarowego „Ferrero” z danymi towarami.

Sąd Pierwszej Instancji pominął również fakt, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości prawdopodobieństwo wprowadzenia odbiorców w błąd należy oceniać całościowo, przy uwzględnieniu wszystkich istotnych okoliczności danej sprawy. Ponadto, przy dokonywaniu całościowej oceny prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd należy uwzględnić pewną wzajemną zależność branych pod uwagę czynników. Wnoszący odwołanie twierdzi, że gdyby Sąd Pierwszej Instancji uwzględnił wzajemną zależność branych pod uwagę czynników, doszedłby do przekonania, że prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd jest niewielkie.

⁽¹⁾ Dz.U. L 11, str. 1

⁽²⁾ Dz.U. L 209, str. 18-19

Odwołanie wniesione w dniu 24 maja 2006 r. przez Il Ponte Finanziaria SpA od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (czwarta izba) z dnia 23 lutego 2006 r. w sprawie T-194/03 Il Ponte Finanziaria SpA przeciwko OHIM i Marine Enterprise Project Società Unipersonale di Alberto Fiorenzi Srl

(Sprawa C-234/06 P)

(2006/C 178/37)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona wnosząca odwołanie: Il Ponte Finanziaria SpA (Przedstawiciele: adwokaci P. Roncaglia, A. Torrigiani Malaspina i M. Bolleto)

Pozostali uczestnicy postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) i Marine Enterprise Project Società Unipersonale di Alberto Fiorenzi

Żądania strony skarżącej

1. uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji (czwarta izba) z dnia 23 lutego 2006 r. w sprawie T-194/03 w zakresie, w jakim oddalono skargę wniesioną przez wnoszącą odwołanie i obciążono ją kosztami postępowania,
2. uwzględnienie skargi wniesionej do Sądu Pierwszej Instancji poprzez:
 - a) stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 17 marca 2003 r. w postępowaniu R 1015/2001-4, ponieważ odrzucając odwołanie wnoszącej odwołanie, dopuszcza wspólnotowy graficzny znak towarowy nr 940007 BAINBRIDGE dla towarów należących do klas 18 i 25,
 - b) obciążenie OHIM i interwenienta kosztami postępowania w pierwszej instancji i niniejszego postępowania odwoławczego.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie utrzymuje, że zaskarżony wyrok dotknięty jest następującymi błędami:

- 1) Nieprawidłowe zastosowanie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 40/94, ponieważ w odniesieniu do spornych znaków towarowych występuje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd.
 - Sąd Pierwszej Instancji błędnie stwierdził, że między znakiem towarowym interwenienta BAINBRIDGE a rodziną znaków towarowych zawierających element THE BRIDGE, które należą do wnoszącej odwołanie, nie występuje wymagane minimum podobieństwa, mimo że sam Sąd przyznał, iż znak towarowy BAINBRIDGE wykazuje „istotne” podobieństwo fonetyczne w stosunku do znaku towarowego wnoszącej odwołanie; podobieństwo, które nie jest zrównoważone jakkolwiek różnicą koncepcyjną występującą pomiędzy spornymi znakami towarowymi, ponieważ „założenie”, na którym oparł się Sąd, zgodnie z którym przeciętny konsument włoski wystarczająco zna język angielski, by móc rozpoznać znaczenie pojęcia „BRIDGE”, jest absolutnie błędne.
 - W związku z tym, skoro sporne znaki towarowe wykazują przynajmniej minimum podobieństwa, identyczność towarów i wysoce odróżniający charakter znaków towarowych wnoszącej odwołanie winny były prowadzić do stwierdzenia prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd.